

lion eller mere bare for at få selv de små modeller hentet hertil. Det er der meget få, der har råd til, og derfor ser vi alt for få af disse dejlige, store biler.

En ting i lovforslaget, der har undret os, er, at ministeren skal bruge stort set 2 mio. kr. på edb-udgifter. Det må enten være noget meget dyrt edb-udstyr eller nogle overordentligt dyre edb-konsulenter. Det kan være, det er nogle af dem, der kommer kørende og skal have ekstra penge til Ferrarien, for hvordan kan det koste 2 mio. kr. at tilrette nogle edb-systemer blot for at fange disse meget få mennesker op? Det er os en gåde, men den samlede vurdering af forslaget er, at bilfolket betaler så alt rigeligt i forvejen, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte forslaget.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg synes, det har været en lidt afsporet debat indimellem. Altså for det første vil jeg godt understrege, at det, vi taler om her, er jo ikke en bil, man har i firmaet, det er kun, såfremt man har bilen til privat benyttelse, man kommer ind under de her regler, og det synes jeg overhovedet ikke har præget den her diskussion. Det har næsten lydt, som om det her var et spørgsmål om, hvilken skat virksomhederne skulle betale. Det er det ikke.

Derudover kan jeg sige, at jeg har egentlig haft en forholdsvis afslappet indgang til hele denne her diskussion. Hvis man husker tilbage til 1993, var det lovforslag, jeg fremsatte dengang, uden loft. I forbindelse med behandlingen, altså fra første behandling og indtil tredje behandling, blev der i en aftale mellem de partier, der stod bag, indført et loft dengang på 400.000 kr., som senere er reguleret til 450.000 kr.

Jeg købte i de forhandlinger, vi havde, en argumentation, der hed: Jamen hvis det ligger ud over det beløb, så er det mest repræsentativt. Og jeg kan da ikke lade være med at føle mig ført en lille bitte smule bag lyset i dag, for hvis man nu stiller sig op og siger, at hvis denne her ændring bliver lavet, så holder man op med at købe de større biler, så er det jo i hvert fald et kraftigt dementi af, at det er det virksomhedsmæssige, og at det er repræsentationsargumentet.

Så derfor ville jeg sige: Jeg er blevet langt mindre afslappet i forhold til den her sag under debatten, for til argumentet om, at hvis man tilfældigvis er meget højt lønnet, hvis man har en

virksomhed, som vil stille en bil til rådighed, der har en værdi, der ligger pænt over de 500.000 kr., så skal vi for at få dem til at benytte den bil købe en sådan bil ind over indkomstskattesystemet og give skattetilskud til at købe de biler, så må jeg indrømme, at så springer kæden altså af.

Hvorfor er det så lige nøjagtig den gruppe, den snævre gruppe af mennesker, vi snakker om her, vi skal gå ind og subsidiere over indkomstskattesystemet, for at man kan købe nogle dyre biler? Og det forslag, vi her behandler, har altså den konsekvens, at op til en prisklasse på lige i underkanten af 500.000 kr. bliver der enten uændret beskatning eller lavere beskatning end efter gældende regler. Og hvis argumentationen går på, at de kun er interessante i privat øjemed og ikke i virksomhedsøjemed, så må jeg indrømme, at så har jeg lidt svært ved at se argumentationen fra dem, der hidtil har ment, at det var vigtigt at holde et loft.

Derfor vil jeg også gerne understrege, at i den udstrækning, det her er erhvervsmæssigt, er virksomhedsmæssigt, hvor det er virksomhedsinteressen, der varetages, jamen så ville man jo kunne have den bil, uden at der skal betales indkomstskat af én eneste krone, såfremt den bruges erhvervsmæssigt.

Jeg hørte godt, hr. Flemming Hansen også mente, at han lige skulle have en enkelt bemærkning ud ad mundvigene i forhold til ministerbiler, og dér vil jeg gerne understrege over for hr. Flemming Hansen, at ministerbiler behandles skattemæssigt som alle andre; der er ingen særregel i dansk skattelovgivning i så henseende.

Det betyder også, at hvis ministerbilerne benyttes privat, skal der betales skat af det. Hvis en virksomhed benytter bilerne på samme måde, som ministerbilerne benyttes, er det samme beskatningsregel, kan jeg sige til hr. Flemming Hansen. Der er endda den forskel, at en virksomhedsejer eller en direktør meget gerne må køre i den selv erhvervsmæssigt; det må ministre ikke. Det synes jeg er en rigtig regel. Det kunne man i gamle dage, og det har vi ikke bare gode erfaringer med. Så jeg vil sige til hr. Flemming Hansen, at den dér vil jeg gerne bede om at man sparer, for der er ingen særregler dér, og jeg synes, at hvis der er noget, politikere skal lade være med, så er det at bære ved til den form for myter.

I den udstrækning, virksomhederne har behov for det, og hvor det er af virksomhedsmæs-